

SEDEM SMRTEĽNÝCH

Lily

Lily sa zadychčane zvalila do obrovského herného kresla ešte vždy s pálkou v ruke. Úprimne sa snažila s tým mužom najprv porozprávať.

A on sa usmial.

Usmieval sa, keď najprv klamal a potom sa ju snažil manipulovať, napriek tomu, že mala v rukách dôkaz o jeho duši. Prestal sa usmievať, keď sa ho nepokúsila uchlácholiť. Keď ho konfrontovala s jeho pokrivenými klamstvami, rozosmial sa.

Bol to práve jeho smiech, pri ktorom sa zlomila.

V mastnej zložke videla deti, ich strach z neho, bolesť, ktorú im spôsobil, škodu, ktorú na nich napáchal.

Dieťa krčiace sa pod posteľou, chvejúce sa od strachu, keď sa dvere do ich izby pomaly otvorili a na koberci zadunel ťažký krok. Zlomyselná radosť muža, keď uvidel prázdnu posteľ a okraj deky vykúkajúci spod nej. Bolo to pre neho oveľa zábavnejšie, keď sa báli, keď plakali...

Násilie jej bolo odjakživa odporné. Vibrovanie páľky, ktoré jej po náraze prešlo rukou, však bolo takmer euforické.

Vtedy sa prestal smiať. Bez zubov to bolo asi ťažšie.

Alebo bez funkčnej spodnej čeľuste.

Lily pozorovala krv kvapkajúcu z pátky a nič neľutovala. Jej tichá hrud' jej však pripadala divne. Srdce by jej malo biť ako o závod.

„Dobrý odpal,“ povedal hlas taký hlboký, že jej takmer rozvibroval kosti.

Kosti. Mala ešte kosti? Bola mŕtva, ale cítila, ako keby mala kosti...

„Ďakujem,“ zachrapčala a sťažka preglgla. „Mala som silnú motiváciu.“

„Vrah?“ Vedľa stola sa objavila obrovská postava, ktorá sa pomaly skrčila. Bol to démon so zlomeným rohom, vysoký najmenej dva a pol metra a stavaný ako hora.

„Pedofil.“ Lily naklonila pátku, aby jej krv nekvapkala na legíny.

Možno univerzum urobilo chybu, keď ju poslalo do raja, pretože to, čo práve urobila, ju ani trochu netrápilo. Trápilo ju, že sa po tom necítila horšie. Mala by sa cítiť hrozne, byť zo seba zhnusená, však? No necítila sa tak.

Zlo. Bol čisté zlo.

A teraz bol rozmliaždenou ľudskou kôpkou na podlahe. Kôpkou, ktorá chrčala a šklbala sa.

Ozveny dievčatka, ktoré plakalo, plakalo a plakalo. Chcel, aby plakalo ešte viac.

Ruka veľká ako servírovací podnos jej podala vreckovku, ktorá mohla pokojne slúžiť ako malý uterák. Vzala si ju, zamumlala podakovanie a utrela pátku.

„On sa zregeneruje,“ zavrčal démon, sledujúc ju svojimi čiernymi očami. „Bude si želať, aby sa tak nestalo, ale stane sa to, a potom budeš proti Gregorithovi vyzeráť ako smrteľnícka svätica.“ Démon pozrel na dobitého chlapa na druhej strane stola, zdvihol obočie a usmial sa. „No, možno nie svätica, ale rozhodne budeš tá lepšia možnosť.“

„Deviata úroveň sa s nimi nemazná, čo?“

„Nie.“ Démon sa mierne zachvel. „To nie.“

„Ty si tam pracoval?“

„Nie, moja neter tam pracuje a všetci berú svoju prácu veľmi vážne. Keď som bol mladší, premýšľal som o tom, ale zistil som, že ma oslovila štruktúra a práca légii, aspoň na určitý čas. Práca pri bráne ponúka istý druh výzvy a vyžaduje si disciplínu, ktorá mi vyhovuje. Môže to byť ťažké, ako každá práca, ale to je aj život, nie?“

Lily konečne odtrhla pohľad od pomerne čistej pátky a premerala si ho pohľadom. Jeho hrubé rysy mu nedávali veľkú šancu, aby bol klasicky pekný, ale nebol ani zďaleka desivý. Nos mal niekoľkokrát zlomený a zle zrastený a vlasy mu rozdeľovala jazva široká ako jej palec, ktorá mu prechádzala od zlomeného rohu cez tvár, pretínala jedno oko a tesne mýňala nos a ústa. Jeho telo, aj keď sa skrčil, aby vyzeral menší a menej hrozivý, bolo stvorené na brutálnu silu. Chvost, ktorý starostlivo ohol, aby zakryl svoje nohy, bol otupený a príliš krátky, na konci mal dávno zahojené jazvy.

Jej oči nikdy neboli také vlúdne. Nikdy nevyžarovala pokoj a istotu ako on. Videla v ňom skrátka jemného, schopného obra. Otec jej priateľky Anny bol taký istý, drsný muž, o ktorom by nikto nepovedal, že sa starostlivo stará o kvetinovú záhradu, ktorá by mohla zbierať ocenenia, alebo že sa trápi nad včielkou, ktorú našiel vyčerpanú na chodníku.

Démon naklonil hlavu a z hustej hrivy mu vyklzol malý, strapatý vrkôčik s trblietavou korálkou na konci, ktorý mu dopadol na hrubý krk.

„Moje malé dievčatko,“ vysvetlil s úsmevom a zastrčil si ho za špicaté ucho. „Učí sa pliesť a rozhodla sa, že potrebujem ‚korálku odvahy‘.“ Potom zvažnel. „Necít ľútosť za to, čo si urobila. Spravidlosť a milosrdenstvo nie sú to isté a niekedy, najmä tu, nemôžu existovať vedľa seba. Ako otec ti ďakujem. Počínala si si dobre. A nielen s ním, ale so všetkými ostatnými. Bola to najpokojnejšia zmena, akú som kedy mal.“

„Bol to dobrý pocit,“ priznala Lily potichu a sledovala rad duší, ktoré sa plynulo pohybovali od brány k tunelom. „Byť užitočná a nebyť boxovacím vrecom.“

„Zvládla si to dobre.“

Usmiala sa a vtom sa previnilo narovnala. „Veľmi ma to mrzí, ale práve som si uvedomila, že neviem, ako sa voláš.“

„Neospravedlňuj sa. Som Krun. Ty si slečna Lily, však?“

„Len Lily.“ Zasmiala sa.

„Pri všetkej úcte, nemyslím si, že je na tebe niečo ,len‘. Máloktoľ smrteľník sa sem odváži z vlastnej vôle, nieto ešte aby ponúkol pomoc pri bráne. Za to ti všetci ďakujeme.“

Lily otvorila ústa, aby povedala... čo? Že to nič nebolo? Bolo, a ona to vedela. Efektívna pomoc v službách bola ako studená voda v horúci deň. Bolo jej jasné, že smrteľníci tu asi často pomocnú ruku nepodávajú, a hoci sa za to trochu hanbila, zároveň to úplne chápala. Strach robil veľa.

Pôjdeš do pekla. Pôjdeš do pekla. Pôjdeš do pekla.

Veruže som išla a celkom som si to užila.

„Nemáte za čo,“ odvetila ticho.

„Pod', Lily.“ Krun sa narovnal, kolená mu zaprašťali, a s úsmevom jej ponúkol rameno. „Už sa všetci nevieme dočkať, kedy si s tebou dáme drink, pokecáme a ukážeme ti náš domov. Ozaj, máš rada hry?“

Lily vstala, prijala jeho rameno a po prvý raz v živote sa cítila ako malá postavička z kresleného filmu. „Aké hry?“

„To myslíš vážne, že tu hráte *Votrelcov*?“ zvolala Lily a snažila sa od nadšenia nerozliať svoj drink – najlepšiu Margaritu, akú kedy pila. Online hra pre viacerých hráčov, ktorá sa odohrávala v kolónii na Marse, bola jednou z mála, ktoré za života zvykla hrať.

Bavilo ju sledovať jej spoločenskú dynamiku, ako aj smiešne spôsoby, akými sa ľudia snažili brániť alebo odsudzovať druhých, vždy keď niekto našiel telo zavraždeného „osadníka“.

„Nuž, ale nie všetci...“